

året, og den totale aktivmasse overstiger væsentligt 10 milliarder kr. Forsikringsverdenen udgør således en økonomisk faktor af stor betydning for samfundet som helhed, og dertil kommer, at enhver medborger direkte eller indirekte er kunde hos et eller flere forsikringselskaber.

Jævnside med den fortsatte indsamling af statistisk materiale må der derfor igangsættes overvejelser om den fremtidige ordning af og tilsyn med forsikringsvæsenet. Det foreliggende forslag til en forsikringsreform tilsigter at være et oplæg til disse overvejelser.

Om forslagets enkelte punkter skal bemærkes følgende:

Ad 1. Da forsikringsselskabernes formue samfundsmæssigt først og fremmest må betragtes som en sikkerhedsstillelse for forpligtelserne over for de forsikrede, må det være rimeligt at indføre regler for formuens anbringelse, som på én gang skaber størst mulig sikkerhed og kanaliserer formuen ud fra samfundshensyn. Sådanne regler findes, for så vidt angår forsikringsfonden i livsforsikringsselskaber, i lov om forsikringsvirksomhed § 68. Nærværende forslag betyder i forhold til den nævnte paragraf: a) at reglerne udrækkes til at gælde hele formuen i alle forsikringsselskaber, b) at en række anbringelsesmåder udelukkes og c) at der åbnes mulighed for at anbringe forsikringsselskabsmidler i erhvervsudviklingsfonde eller investeringsbanker, der oprettes af staten eller af de nordiske lande i forening. (Med hensyn til det sidste punkt henvises dels til det af socialistisk folkeparti i folketingsåret 1966-67 fremsatte beslutningsforslag (2. samling, tillæg A, sp. 2831), dels til embedsmandsrapporten om det nordiske økonomiske samarbejde.)

Forslaget vil hindre en forsikringstagerne uvedkommende spekulativ anvendelse af forsikringsselskabernes midler og dermed understrege forsikringsvæsenets rent samfundsmæssige funktion.

Ad 2. Uanset at forsikringskommissionen endnu ikke har undersøgt livsforsikringens forhold, er det ubestrideligt, at forsikringsvilkårene — bl. a. på grund af væsentlige forskelle med hensyn til selskabernes omkostningsstruktur — er betragteligt forskellige fra selskab til selskab. Da forsikringstagerne kun med største vanskelighed kan vurdere forsikringsagenternes tilbud, er øget kontrol med disse påkrævet, og det forekommer i denne forbindelse naturligt at forlange, at vilkårene ikke må være mindre gunstige for forsikringstagerne end de vilkår, statsanstalten for livsforsikring kan tilbyde.

Ad 3. Lovgivningsmagten har gennem årene gjort en række forsikringer obligatoriske, men overladt

det til private selskaber, der ganske vist er særlig anerkendte hertil, at tegne de pågældende forsikringer. Det gælder først og fremmest ansvarsforsikring for motorkøretøjer og forsikring mod følge af ulykkestilfælde i arbejdet, men også andre, økonomisk mindre betydende forsikringsområder.

Selv om de pågældende selskaber skal have særlig anerkendelse, er det ud fra almene retssynspunkter ikke ubetænkeligt, at lovgivningen påbyder private at indgå i visse kontraktforhold med andre private, som har udtrakt mulighed for ensidigt at bestemme vilkårene for disse kontrakter. Lovgivningens kontrol med forsikringsvilkårene er ikke uden betydning, men dog så middelbare, at man ikke kan tillægge dens eksistens afgørende vægt. Ordningerne indebærer utvivlsomt et privilegiummoment i forhold til forsikringsselskaberne (over for anden erhvervsvirksomhed), som næppe kan forsværes.

De lovpligtige forsikringer bør tegnes under den fuldstændige offentlige kontrol, som alene en statsinstitution, der virker under en ministers ansvar, kan være underkastet, og alene en statsinstitution kan sikre, at der ikke indgår noget element af profit i præmieberegningen. Derfor foreslås oprettet en statsanstalt for lovpligtige forsikringer, som efter en overgangsperiode vil være det eneste forsikringssted for disse forsikringsgrupper. Den rationalisering, som muliggøres herigennem såvel i den egentlige forsikringsvirksomhed som på grund af, at de godkendte selskaber løser visse opgaver af betydning for administrationen, vil utvivlsomt nedbringe administrationsomkostningerne væsentligt, således at præmierne også af denne grund vil kunne sættes lavere end under den nuværende ordning.

Den foreslåede statsanstalt skal også kunne tegne sådanne forsikringer, som det kan være hensigtsmæssigt for forsikringstagerne at kombinere med de lovpligtige. På disse områder skal statsanstalten imidlertid ikke have eneret.

Ad 4. Bygningsbrandforsikringen varetages af et antal gensidige selskaber. Af rationaliseringshensyn foreslås disse forenet til et selskab for hele landet, idet de årsager, der tidligere kan have begrundet opdelingen på forskellige selskaber, med den tiltagende urbanisering, som har gjort skellene mellem de enkelte selskabers virkeområder meningsløse, ikke kan have afgørende vægt.

Ad 5. Det kan ikke anses for rationelt, at forsikringssspørgsmål behandles opdelt på flere ministerier — at f. eks. bygningsbrandforsikring hører under justitsministeriet, men brandforsikring af løsøre som anden skadesforsikring under handelsministeriet.